

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۳ سپتمبر ۲۰۱۹

می باید عطای "خلیلزاد" را به نقایش بخشید!

دوشنبه- ۱۱ سنبله ۱۳۹۸- کابل: از اخبار مهم امروز در رسانه های داخلی آمدن "زلمی خلیلزاد" به کابل و مذاکره با رهبران حکومت "خیانت ملی" در مورد نتایج کلی مذاکرات امریکا و طالب در دوحه پایتخت قطر بود. "خلیلزاد" امروز ضمن مصاحبه اش با تلویزیون طلوع در پاسخ به پرسش احتمال آتش بس و ختم جنگ در افغانستان گفت:

"... در گام نخست کاهش خشونت در کابل و پروان مطرح است ..."

یادداشت امروز را به بحث در همین مورد اختصاص داده ام:

۱- به این وطنفروش خاین و دشمن مردم افغانستان باید گفت: از آن جایی که ولایات پروان و کابل در مقایسه با سایر ولایات مانند ولایات صفحات شمال کشور و ولایاتی که از سالها بدین سو در آتش جنگ و خونریزی می سوزند مانند هلمند، زابل، ارزگان، فراه و بقیه غرق در خون نیست، در نتیجه بهتر است حاتم بخشی خود را به جایی ببرد که بیشتر بدان نیاز دارد.

۲- علت این که تاج گل بر سر دو ولایت کابل و پروان زده می شود گذشته از ناتوانی عملیاتی طالب در سطح و مقیاس سایر ولایات، به نحوی دادن یک رشوت ردیلانه به مردم کابل و پروان می باشد. "خلیلزاد" و طالب می خواهند بدین وسیله از یک سو زبان شبه روشنفکران و فعالان سیاسی و مدنی را که عمدتاً خاستگاه کابلی و پروانی دارند، خاموش سازند و آنها را بدین امر راضی سازند که فرزندان خودشان حد اقل می توانند به مکتب بروند و زیاد خطر مرگ تهدید شان نکند و در نتیجه بذر خوشبینی در قلب هایشان نسبت به طالب بکارند؛ از جانب دیگر با اعلام این دو ولایت به مثابه ولایات نسبتاً امن، به نحوی نفرت و کینه سایر ولایات را نسبت به این دو ولایت برانگیخته، فردای هجوم جنایتکاران طالبی و شرکاء از کوه ها بر کابل، جان و خون مردم کابل برایشان حیثیت جان و خون دشمن را بیابد.

این سیاست ردیلانه و تفرقه افکنانه، درست و دقیق تعقیب همان خط و روندیست که حین سقوط حکومت نوکران روس بر کابل و تعدادی از شهر های کشور رخ داد. حاکمیت مزدوران روس در شهر کابل و حکومتداری آنها بر افغانستان از کابل و صحبت های دشمنان افغانستان از قماش "ضیاءالحق"، "اختر عبدالرحمان" و "سیاف" که کابل را باید به آتش کشید و آن را هموار ساخت، باعث شده بود تا تعدادی از افراد ناآگاه از جمع جهادپرست ها و حتا مردم عادی،

باشندگان شهر کابل را چنان دشمن شان بپندارند که مال، جان و ناموس شان را مباح تلقی نمایند. سیاستی که ما نتیجه اش را در جنایاتی که در کابل صورت گرفت، مشاهده نمودیم.

لطفی که "خلیلزاد" نسبت به کابل و پروان نموده، نه بدان خاطر است که نزد این وطنفروش، مردم کابل و پروان تافته جدا بافته ای می باشد، بلکه بدان منظور است که در کنار نکات بالا، بیشتر جواسیس و عوامل استخباراتی- امنیتی خودشان در این دو ولایت تمرکز یافته اند. آنها می خواهند برای عوامل و جواسیس خود بستر و فضای امن تهیه بدارند. ۳- معنای "کاهش" از لحاظ لغوی، یعنی کم کردن چیزی. از آن جایی که در مردن و کشته شدن یک فرد نمی توان از "کم مرد" و یا "کم کشته شد" یاد کرد زیرا انسان یا می میرد و کشته می شود و یا زنده می ماند، در نتیجه این کاهش بدان معناست که فقط تعداد کشته ها کم می شود. یعنی به جای روز ۱۰۰ نفر، ۹۹ نفر کشته می شود.

۴- دلیل دیگر تعهد طالب مبنی بر کاستن از میزان خشونت در ولایات کابل و پروان، می تواند به تقسیم وظایفی برگردد که بین طالب و داعش و شبکه حقاتی صورت گرفته و در آینده قوام خواهد یافت. یعنی طالب بعد از این در ولایات کابل و پروان نه به نام خود بلکه به نام داعش و یا کدام نهاد خونریز و وطنفروش دیگری عملیات انجام خواهد داد. هموطنان گرامی!

هر چند محتوای ورق تسلیمی امریکا به طالب و پاکستان روشن نیست، مگر یک نکته کاملاً آشکار است که "خلیلزاد" به نمایندگی از امپریالیسم امریکا فقط از کیسه مردم افغانستان حاتم بخشی نموده در ازای آن از طالب و پاکستان امتیاز به دست آورده است. اگر چنین نمی بود، نیاز به کتمان مواد موافقتنامه و حتا نسپردن آن به دلچک بی آزرمی چون "غنی احمدزی" نمی بود.

هموطنان گرامی!

تمام این مصایب به علتی بر ما تحمیل می گردد که ما خود از صحنه و میدان تعیین سرنوشت خویش غافل مانده ایم، اگر نمی خواهید باز هم به سالهای ۷۰ برویم، پس بیابید برای مردن زندگی نکنیم بلکه برای زنده ماندن مرگ را پذیرا گردیم.

سرکها ما را می طلبد!!